

Toetrede

Liturgie van die Lig

Woorddiens

Lesing 1 Markus 9:30-37 (1953)

³⁰ EN hulle het daarvandaan weggegaan en verbygetrek deur Galiléa; en Hy wou nie hê dat iemand dit moes weet nie.

³¹ Want Hy het sy dissipels geleer en vir hulle gesê: Die seun van die mens word oorgelewer in die hande van die mense, en hulle sal Hom doodmaak; en nadat Hy gedood is, sal Hy die derde dag opstaan.

³² En hulle het die gesegde nie verstaan nie en was bang om Hom uit te vra.

³³ En Hy het in Kapérnaüm gekom; en toe Hy in die huis was, vra Hy hulle: Wat het julle op die pad met mekaar geredeneer?

³⁴ Maar hulle het stilgebly; want hulle het op die pad met mekaar gepraat oor wie die grootste is.

³⁵ En toe Hy gaan sit het, roep Hy die twaalf en sê vir hulle: As iemand die eerste wil wees, moet hy die laaste van almal en almal se dienaar wees.

³⁶ En Hy neem 'n kindjie en laat hom in hul midde staan en slaan sy arms om hom en sê vir hulle:

³⁷ Elkeen wat een van sulke kindertjies ontvang in my Naam, ontvang My. En elkeen wat My ontvang, ontvang nie My nie, maar Hom wat My gestuur het.

Broodjies vir die Pad

Lord, you created me to live in freedom.
Mostly I take this gift for granted.
Inspire me to live in the freedom you intended,
with a heart untroubled and with complete trust in You.

Some thoughts on today's scripture

- The gospel reveals the disciples as slow and dense: they do not understand the implications of following Jesus. Fear deters them from asking the core questions. Instead they are pre-occupied with false ambition, self-seeking, and rivalry.
- Lord, your message is clear. Ambition that pleases God is shown by humble service of others. Greatness is found not in lording it over other people, but in being the servant of the most insignificant people in society - the poor, the weak, the forgotten, the despised.

<http://www.sacredspace.ie/plain/daily-prayer/2012-09-23>

Martin Heidegger's Being and Time, which is generally regarded as a turning point in twentieth century thinking in the West, can be considered as a sustained exploration of how one chooses to live the life one is given. He begins by noting that human beings are distinct from anything else in existence because of our capacity to imagine, experiment, discover, project and make decisions about our identity, our lives. [Therefore, only human beings can have the kind of debate with themselves that preoccupies our readings this Sunday.] In one place Heidegger describes this unique human capacity thus, "These entities in their Being comport themselves towards their Being. As entities with such Being, they are delivered over to their own Being." (p.67) In his gloss on Being and Time, William Blattner summarizes, "This sense of identity underlies my awareness of my convictions, commitments, thoughts, and responsibilities. To be a person is to project a person to be, and so our being is at issue for us." "To live a life is to answer the question of identity." (Heidegger's Being and Time, p.37)

Heidegger continues by drawing a distinction between the level of attentiveness with which one confronts these issues of identity, responsibility and commitments. We can live quite "successfully" at the superficial, conventional level. This is the comfortable world of "They," i.e. all others who are also just going-along-to-get-along. One can also make the decision to go deeper into life. This decision entails the never-ending quest to know and accept one's self and to care for others with a keener moral obligation for the well being of others, especially for those who are the most vulnerable.

The crisis that reveals the difference between these two distinct approaches, according to Heidegger, is the reality of death. To live superficially, death is just a distant fact over which I have little control. The reality of death just proves that life is "short and sorrowful." Those who care to live life more deeply, however, recognize that because that time will come when we are no longer a part of other peoples lives and our life can no longer impact theirs, there is a sense of urgency about whatever time we might have. Further, there is the recognition that one can experience an emotional, moral, spiritual "demise" even before our bodies give out. Heidegger describes this attitude as "Being-towards-death." This is not a morbid preoccupation, it is a healthy "anxiety" which can lead us to "the possibility of understanding one's ownmost and uttermost potentiality-for-Being-- that is to say, the possibility of authentic existence." (p. 307) He continues, "When, by anticipation, one becomes free for one's own death, one is liberated from one's lostness in those [superficial] possibilities which may accidentally thrust themselves upon one; and one is liberated in such a way that for the first time one can authentically understand and choose among factual possibilities lying ahead..." (p. 308)

<http://sacraconversazione.blogspot.com/2009/08/proper-20-year-b.html>

Prof. Aleman: Hoogmoed mens hindert geloof

GRONINGEN – „Het is wetenschappelijk gezien onmogelijk om te bepalen of Abraham echt de stem van God heeft gehoord, of dat hij hallucineerde. Zelfs wanneer we de mogelijkheid hadden om hem door een scan te halen is dit niet mogelijk.”

Dat zei prof. dr. André Aleman, hoogleraar cognitieve neuropsychiatrie, donderdagavond tijdens een lezing van ForumC on tour, een maandelijkse avond waarop een hoogleraar in een studentenstad ingaat op "een spannende vraag" uit zijn of haar vakgebied in relatie tot de verhouding tussen geloof en wetenschap.

Prof. Aleman liet aan de hand van vele voorbeelden zien dat onze hersenen de waarnemingen die wij doen, interpreteren. „Alles wat wij waarnemen wordt beïnvloed door eerdere ervaringen, motivaties en verwachtingen. Onze ogen, waarmee wij waarnemen, zijn geen camera's die enkel waarnemen. Onze hersenen zijn meteen actief.”

Prof. Aleman ziet de relatie tussen geloof en wetenschap vooral als elkaar aanvullend. „De empirische wetenschap geeft kennis van het meetbare stoffelijke deel van de wereld. Het geloof geeft kennis van geestelijke zaken.”

Volgens prof. Aleman moeten we de grenzen van de wetenschap goed in de gaten houden. „Wanneer wij metingen doen, zullen we altijd hersenactiviteit waarnemen, alles heeft namelijk te maken met de hersenen. We moeten dit niet omdraaien. Het is niet zo dat wanneer we hersenactiviteit meten, deze ervaringen ook uit de hersenen komen.”

Volgens prof. Aleman is de vraag of Abraham de stem van God hoorde niet zozeer een wetenschappelijke maar een theologische vraag, omdat er altijd sprake is van hersenactiviteit.

Na de lezing werd er aan de hand van stellingen doorgepraat. Een van de stellingen luidde: "Mensen die stemmen horen zijn bezeten door de duivel". Prof. Aleman toonde zich erg terughoudend. „We moeten ervoor oppassen om mensen te stigmatiseren. Wanneer mensen vloeken horen in hun hoofd, en dit is met medicatie op te lossen, dan is de duivel wel erg gemakkelijk weg te krijgen.”

Een andere stelling ging over de vraag of ons verstand ons in de weg zit om te geloven. Een van de aanwezigen stelt dat dit inderdaad zo is, omdat veel kennis aanleiding geeft om aan God te twijfelen. Kinderen hebben veel minder kennis en hebben vaak veel meer vertrouwen.

Prof. Aleman stelt dat het verstand niet zozeer het probleem is, omdat juist onze ratio het beeld van God in ons weerspiegelt. Het probleem is de menselijke hoogmoed. „Wanneer de mens de maat is, en bepaalt waar God aan moet voldoen, dan bestaat Hij niet. Het verschil met kinderen is dat zij die hoogmoed juist niet hebben.”

http://www.refdag.nl/kerkplein/kerknieuws/prof_aleman_hoogmoed_mens_hindert_geloof_1_676494

Brood vir die Pad

'n Visie vir SA wat 35 jaar later steeds voortleef

deur Wilhelm Jordaan

'n Dag ná Steve Biko se dood op 12 September 1977 plaas die Oos-Kaapse koerant The Daily Dispatch 'n berig

daaroor met die opskrif “Sikhahlela indoda yamadoda” (“Ons salueer 'n held van die nasie”).

Dit is goed om 35 jaar later opnuut herinner te word aan die buitengewone nalatenskap van 'n buitengewone mens met 'n buitengewone visie: Om aan Suid-Afrika “die grootste geskenk denkbaar te gee – 'n meer menslike gesig”.

Dit teen die agtergrond van die steeds pynlik onmenslike woorde van adv. Jimmy Kruger, minister van wet en orde in 1977: “Ek is nóg bly nóg spyt oor die dood van Biko. Dit laat my koud.”

Lewe Suid-Afrika volgens Biko se visie van 'n “mensliker gesig”?

Biko het vas geglo daar moes 'n “witbewussynsbeweging” kom – 'n transformasie van die wit psige om die juk van 'n wit meerderwaardigheidsgevoel af te skud en om swart mense as gelykes te ervaar en te behandel.

Dit, helaas, het maar swaar gekom, want die politieke oorgang in 1994 het nie dié transformasie gewaarborg nie.

Nou is dit aan't gebeur en, al gaan dit nog plek-plek voel-voel en sukkel-sukkel, kom swart, bruin en wit mense op grondvlak al hoe beter met mekaar oor die weg en werk saam aan baie soorte projekte waarin gemeenskaplike waardes en belange saambinding versterk.

Die oogmerke van Biko se “swartbewussynsbeweging” – die idee waarvoor hy bekend geword en gesterf het – het sekerlik in die breë sukses behaal. Vir Biko het dit wesenlik oor transformasie van die swart psige gegaan: Eerstens, die omkering van swart mense se neiging tot selfhaat en minderwaardigheidsgevoelens, wat gevoed is deur die opvatting dat volwaardige mensheid in wit-wees setel en dat die Westerse kultuur meer waarde het.

En, tweedens, die ontwikkeling van die totale mens, gegrond op die geloof in eiewaarde, onafhanklike denke en selfbevoegdheid.

Dié proses moet voortduur, want dit is juis armoede en swak dienslewering wat psigiese transformasie verydel. Dit wek ook die gevaarlike indruk dat armes se lot die politieke maghebbers en die superrykes koud laat.

Natuurlik sou Biko, wat geglo het in dialoog met wit heersers, tevrede gewees het met die onderhandelde skikking in 1994.

Maar hoe sou hy voel oor 2012 – teen die agtergrond van geweldmisdaad, selfverryking, korrupsie, nepotisme en onbeholpe staatsbestuur?

In haar geselsende gedagtebrief aan “Dear Steve” vat die joernalis Lizeka Mda 'n groeiende ontsteltenis saam: “We have completely lost what that (swart bewussyn) was about. You might be a little upset to see some of your ex-comrades at the trough of greed and corruption that has engulfed the land. A fog of disillusionment coats many of the people we idolized then. In time they have proved to be men of clay – amadod' omdongwe.”

<http://www.beeld.com/Rubrieke/WilhelmJordaan/n-Visie-vir-SA-wat-35-jaar-later-steeds-voortleef-20120918>